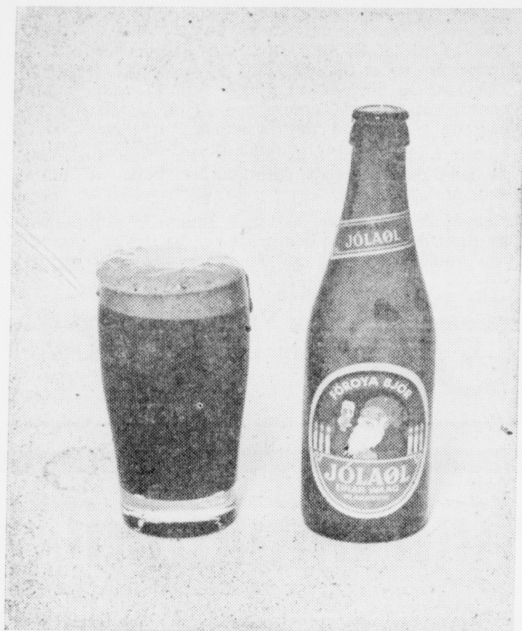

FØROYA BJÓR JÓLAØL

Tað vælumtókta FØROYA BJÓR jólaløl er nú komið í handlarnar.

Vilja tygum hava gott jólaløl so bið sjálvandi um FØROYA BJÓR jólaløl, betri fæst ikki

Tryggingin sent mann at læra froskmannasvimjing

Enn eru fáir sjómenn sum lúka treytirnar fyrí froskmannasvimjing, og tí hevur tryggingin sent mann til útbúgvingar, og skal hann læra í minsta lagi ein mann á hvørjum skipi froskmannasvimjing

Tað eru nógvir bátar, einahelst fiskiskip, sum seinastu áriní hava havt skrávaskaða og stórar útreiðslur standast av hesum, sigur Marius Thomasen í blaðnum »Sjómaðurin«.

Marius Thomassen tekur okurt dómi:

Staddur 8 fjórðingar úr Gás-hólmi, 22. febr. í ár, fekk ein stálinubátur gorn um skráuna, og varð hann sleipaður inn til næstu havt, 5. mars — minni enn 14 dagar seinni — fekk sama skip aftur fast um skrávuna, teir vóru tá staddir 21 fjórð. úr Trælánypuni og vóru aftur sleipaðir í havn.

Hesi bæði sleip kostaðu tryggingini 35.000 kr.

Staddur á fiskileið við New Foundland, fekk ein stálinubátur um skráuna, men tað vildi so væl til, at eitt annað føroyskt fiskiskip var tætt hjá og kundi koma til hjálpar.

Av tí at froskmaður var um borð á hesum skipi, kundi berast skjótt at við at fáa burturav aftur skrávuni og einki sleip var fyrí neyðini. Skipið fekk 5.000 kr., og froskmaðurin 1.000 kr. fyrí hjálpinu.

Í fjór heyst var bræv sent

teimum føroysku reiðarunum um at skip, sum fiska við trolí, ringnót og gornum, kundu fáa kostnaðin til keyp av froskmannautgerð endurgoldnan frá tryggingini. Enn eru fáir sjómenn, sum lúka treytirnar fyrí froskmannasvimjing, og tí kundu bert fáir reiðarar taka við hesum tilbóði.

Læra froskmannasvimjing

Tryggingin hevur tí sent mann til útbúgvingar; hesin maður

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINN PRODUKT

Batnar pressan ikki, verða fleiri politiskt passiv

Verður ikki ein bati at fara fram pressuni viðvíkjandi, er vandi fyrí, at passiviteturin etur seg enn fastari, og talið á teimum, ið fara at taka seg burturúr, fer at økjast, segði Axel Skoubo, lærari, í røðu á SU-fundi herfyrí. Røðuna prenta vit niðanfyrí

Tann vanliga meiningin er ein gjord meining, gjord av blóðum, útvarpi og politikkarum. Tann vanliga meiningin um samfelagsvøðurskipti okkara er: at her ræður fólkíð, ja at her hava vit fólkaraði, her er demokratískt burturav. Men fyrí tí at nevnda hugsan er tann vanliga er tað loyvt og kanska viðhvørt eisini neyðugt at seta spurnartekin við hana.

Fyrí stuttum gekk á einum sjónleikarhúsi í Kjöbinhavn ein sjónleikur ið nevndist: »Den herskende klasse«. Høvdleikarin er tann 14. jallurin av Gurney, ið trýr at hann er Jesus Kristus. Og í klæðabúna og atferð livir hann upp til hesa ímynd sína. Tos hansara er kærleikans evangelium. Hetta blívur skjótt ov mikið fyrí ætt hansara og eftir psyki-

atriska viðgerð verður hann hjálptur aftur til nakað ið líkist normaliteti: arvnur til góðsið, pláss í yvirhúsinum o. s. fr. Hansara gamla ego vendur aftur og nú er hann ein ultra konservativur antihumanistur. ið trýr uppá bøðilin sum trygd samfelagsskipanina, og um neyðugt er hann til reiðar at geva sama bøðili eina hjálpanði hond.

Nú kann spyrjast: Nær er ein so ónormalur ella óvanligur? Hesi spurningur verður lýstur í nevnda sjónleiki á tann hátt, at soleingi jallurin trýr at hann er eitt blómur, Jesus Kristus, og praktiserar kærleiksboði, ja so er hann fyrí umgevisini ónormalur, sinnissjúkur. Men tann dagin hann fekk sitt gamla ego aftur og verður antihuman-

istur og ultra-konservativur, tá metist hann aftur ein góður borgari at verða, ein vanligur samfelagsborgari.

Eg kenni meg sannfordan um at jallurin í okkara samfelagið er demokratið. Tí hetti eg mær at pástanda: at tann stóri partur av almenníngi okkara ikki er búgvin til at virka í einum demokratið. Við búna til demokratið hugsi eg ikki bert um at hava evni til at hava persónligar gjøgn-umhugsadar meiningar um samfelagið og samfelagsspurningar. Men eisini um viljan til ábyrgd yvirfyri teim uppgávum felagsskapurin skal loysa. Flestu okkara hava meira enn úr at gera við at fylgja egin máli, útbúgva okkum til »eina kærleik, stóra familju, festa búg, útvega« ser varandi

nýtsluáðóðar o. s. fr. Einahelst alt hetta fyrí at tryggja sær egnan indetitet innan fer rammur eitt brúkarasamfelag loyvir.

Yvirfyri øllum hesum standa so spurningarnir um tær stóru felagssuppgávur ið skulu loysast. Men her er tað at fólkíð í dag fyrí ein stóran part sigur frá, og letur seg líma inn í tann stóra tigandi felagsskapin og styðjar soleiðis tað vanliga meiningina. Vit tíma illa ella eru ikki før fyrí at hava meiningar um samfelagsspurningar og um spurningar ið hava alstóran týðning fyrí okkara eigna gerandisdag. Og tá vit vita, at kenslan av at verða við og at hava ábyrgd fyrí samfelagsgongdini er ein høvdstreitin fyrí einum fólkaraði, er tað kanska uppá pláss at spyrja: Hvussu kunnu vit tosa um fólkaraði so leingi einans ein minniluti hevur atgongd til allan avgerðarrætt.

Ein minniluti ið tekur sínar avgerðir út frá eini ísetan ið einans hevur verið til kjak innan ein trongan bólk. Einstaklingurin er útiýstur og hevur ongan møguleika fyrí eftirliti og ávirkan og má tí alt meira og meira gevur sína friðheit til kreftur hann lítlan og ongan møguleika hevur fyrí at ávirka.

Ella hvussu kunna vit tosa um fólkaraði so leingi við lítlið og onki vita um hvat ið fer fram á okkara kommunuskriverstovum, sýsluskriverstovum, rikisumboðnum og landsstýrinum.

Torvurin uppá upplýsing um arbeiði og arbeiðsgongdina á hesum stovnum er ein tann stórsta orsök til tað mótloysi og manglandi viðlivan ið eyðkennir okkara atferð mótvegis samfelagnum. Vit vita ikki nær týðningarmiklar avgerðir skulu takast, og á hvørjum grundarlagi.

Ábyrgdina fyrí hesi vánaligu kor upplýsingin og harvið demokratið virka undir, eiga vit at javndeila millum blóðini útvarpið og okkara fólkavaldu umboð. Tað vit vita um hvønn annan og hvønnannans meiningar vita vit einans gjøgnum blóð og útvarp. Tí er tað av stórum týðningi fyrí fólkastýri hvussu henda millumgonga verður rikin av pressuni. Í dag skal meir enn góður vilji til fyrí at ein kann siga um pressu okkara, at hon bert nokurlunda lukar tær treytir eitt verunligt demokrati kann krevja av henni. Tað er neyvnan heilt skeivt at siga um dagblóð okkara, at tæy í verðan og gerðan nærmast eru at meta við vanlig meiningheits-